

KUNSTHAL
MECHELEN

THE FOUNTAIN SHOW

12.05.24
25.08.24

CURATED BY
BRENDA GUESNET

DE GARAGE
ONDER-DEN-TOREN 12
2800 MECHELEN

KUNSTHAL
MECHELEN

Fonteinen controleren de beweging en cyclus van water. Overall om ons heen zijn er alledaagse structuren die water verplaatsen, maar vaak zijn ze buiten ons zicht: pompen, leidingen en rioleringen. Daartegenover zijn fonteinen juist zichtbaar en levendig: ze kunnen stimuleren, verrukken en gevoelens opwekken. In deze tentoonstelling wordt de fontein een plek waar dromen en verlangens transformeren in een druipe, spetterende, fonkelende vorm. Al sinds de oudheid hebben fonteinen mensen van verschillende bevolkingen en culturen plezier gebracht. De oude Romeinen vereerden water en genoten van zowel het uitzicht als de beweging ervan, als een haast onzichtbare kracht. In de middeleeuwen bouwden Perzische heersers complexe fonteinen in hun paleizen en tuinen om het paradijs uit de Koran te representeren.

Koning Lodewijk XIV van Frankrijk gebruikte fonteinen in Versailles om zijn heerschappij over de natuur visueel weer te geven. In de 19e eeuw werden fonteinen onderdeel van de openbare infrastructuur, waardoor ze stedelingen van schoon drinkwater voorzagen en belangrijke ontmoetingsplaatsen werden – vergelijkbaar met het hedendaagse cliché van de waterkoeler op kantoor, waar nieuws en roddels worden verspreid. Vandaag hebben fonteinen vooral een decoratieve functie, maar ze behouden hun plek in publieke en private tuinen.

“The Fountain Show” verkent de fontein als een artistiek object. In 1917 creëerde Marcel Duchamp de bekendste ‘fontein’ in de westerse kunstgeschiedenis, de readymade urinoir. Het werk, simpelweg *Fountain* getiteld, speelde met de kunsthistorische symboliek van de decoratieve fontein en ging lijnrecht in tegen voorgaande ideeën over wat kunst is. De werken in deze tentoonstelling staan in een lange lijn aan fonteinen die afgebeeld of ontworpen zijn door kunstenaars en stellen zich de vraag waarvoor de fontein vandaag staat.

— Gecureerd door Brenda Guesnet

•

Fountains control the movement and cycle of water. We are surrounded by mundane structures that move water, often hidden from sight: pumps, pipes and sewage systems. By contrast, a fountain is visible and exuberant: it can stimulate, delight, and stir the erotic. In this exhibition, the fountain becomes a space to transform dreams and desires into a dripping, spattering, sparkling form.

Fountains have given people pleasure since ancient times, across civilisations and cultures. The Ancient Romans venerated water and delighted in its appearance and its movement through an unseen power. The Persian rulers of the Middle Ages built elaborate fountains in their palaces and gardens to represent paradise as described in the Qu’ran. King Louis XIV of France employed fountains at Versailles as a visual representation of his dominance over nature. In the 19th

century, fountains became part of civic infrastructures, providing clean drinking water to urban populations and thereby becoming important meeting places – akin to the contemporary cliché of the office water cooler where news and gossip is spread. Today, fountains mostly serve a decorative purpose, but remain in public spaces and private gardens.

“The Fountain Show” looks at the fountain as an artistic object. In 1917, Marcel Duchamp’s created the most famous ‘fountain’ in Western art history, the readymade urinal (1917). The work, simply titled *Fountain*, played with the art historical symbolism of the decorative fountain and overturned previous ideas of what makes art. The works gathered in this exhibition stand in a long line of fountains that have been depicted or designed by artists and asks what the fountain stands for today.

— Curated by Brenda Guesnet

ANITA ESFANDIARI

Het Perzische epos *Haft Peykar* (1197) gaat over het leven van de krachtige jager-koning Bahrām-e Gūr en zijn zeven prinsessen bruiden. In een eerder stuk van dit erotische gedicht, wordt het slavenmeisje Feṭna ter dood veroordeeld omdat ze de koning uitdaagt, maar ze slaagt erin te ontsnappen. Vanaf dan wijdt ze haar leven aan wraak nemen op Bahrām-e Gūr.

Anita Esfandiari’s sculpturale schilderij *Gave to the cypress a rosy shade of the redbud; and to the tulip gave the stature of a bambusea* (2023) herneemt de *Haft Peykar* van Feṭna’s perspectief en brengt haar verhaal naar het heden als een icoon van kracht en doorzettingsvermogen. De twaalf geschilderde panelen tonen onder andere Feṭna die een lam naar boven en beneden draagt op een eindeloze trap, zich verstopt achter een gordijn en met een motorfiets in de verte weggrijdt. De cilindrische structuur, waarvan alleen de binnenkant geschilderd is, roteert continu en biedt de kijker een beperkt zicht op het tableau.

In Esfandiari’s thuisland Iran hadden fonteinen historisch gezien een grote betekenis als verzamelplaatsen. Nu zijn ze grotendeels verwaarloosd omdat de overheid publieke vrijheden beperkt. Zij benadert de fontein als een artistieke structuur die materie draagt en transformeert, waarbij ze het element van water vervangt door afbeeldingen en verhalen. In de achterruimte van de tentoonstelling stript een groep van drie sculpturen door Esfandiari de fontein tot zijn basisvorm, met als boodschap: de fontein heeft kracht als symbool, zelfs als ze leeg is.

The Persian epic *Haft Peykar* (1197) centers on the life of the powerful hunter king Bahrām-e Gūr and his seven princess brides. In an early episode of this erotic poem, the slave girl Feṭna is sentenced to death for challenging the king but manages to escape. She then dedicates her life to taking revenge on Bahrām-e Gūr.

Anita Esfandiari's sculptural painting *Gave to the cypress a rosy shade of the redbud; and to the tulip gave the stature of a bambuseae* (2023) re-imagines the *Haft Peykar* from Feṭna's perspective and brings her story into the present day as an icon of strength and perseverance. The twelve painted panels show Feṭna carrying a lamb up and down an endless staircase, hiding behind a curtain and riding a motorcycle into the distance. Painted only from the inside, the cylindrical structure rotates continuously and offers the viewer an obstructed view of the tableau.

In Esfandiari's home country of Iran, fountains have historically carried great significance as gathering places and are now largely neglected as the government curtails public freedoms. She treats the fountain as an artistic structure that carries and transforms matter, replacing the element of water with images and narratives. In the back space of the exhibition, a group of three sculptures by Esfandiari strips the fountain down to its basic form, showing its power as a symbol even when devoid of its substance.

- 1. Anita Esfandiari, *Gave to the cypress a rosy shade of the redbud; and to the tulip gave the stature of a bambuseae* 14. Anita Esfandiari, *Fountain n°1*
- 15. Anita Esfandiari, *Fountain n°3*
- 16. Anita Esfandiari, *Fountain n°4*

LOU MASDURAUD

De *Cento fontane* vloeit in de tuin van de Villa d'Este, aan de rand van Rome. Deze impressionante renaissance fontein bestaat uit een lange muur met honderden stenen openingen – in de vorm van lelies, draken, adelaars en menselijke gezichten – waaruit water wordt gespoten over drie niveaus. De fontein is haast een architecturaal monument en werd gebouwd als blijk van kracht en rijkdom. Vandaag is het open voor publiek en een thuis voor een ecosysteem van planten en dieren.

Lou Masduraud, een kunstenaar met een langdurig onderzoek naar de fontein als een politiek object, heeft haar werk *Fontaines (I-VIII)* (2023) gemodelleerd naar de *Cento fontane*. Elk van de acht panelen heeft een lichaamloze lekkende mond gevuld met schalen, parels en koralen. Het oppervlak is gedecoreerd met bloemtekeningen gemaakt met plakjes augurk, waarvan de azijn door oxidatie sporen nalaat op het koperen. Het werk benadrukt hoe een fontein leeft, voortdurend transformeert en in wissel-

werking is met de omgeving. Voor Masduraud verbergt de visuele pracht van de fontein een donkerdere keerzijde. Ze refereert aan de relatie van de fontein met een urinoir, die ze het ‘verborgen tegengestelde’ van de fontein noemt. De fontein eigent zich water toe, wat een gemeenschappelijk goed zou moeten zijn, toe om er een spektakel van te maken. Ondertussen verbergt het ondergrondse leidingen en rioleringen. Haar praktijk onderzoekt de tegenstelling tussen publiek en privaat, netheid en puurheid. Concepten die tot op de dag van vandaag centraal staan in de omschrijving van lichamen en bevolkingen.

•

The *Cento fontane* flows in the garden of the Villa d’Este, on the outskirts of Rome. This impressive Renaissance fountain is a long wall with hundreds of stone orifices — shaped like lilies, dragons, eagles and human faces — spouting water across three levels. The fountain is on the scale of an architectural monument and was built as a demonstration of power and wealth. Today, it is open to the public and home to an ecosystem of plants and animals.

Lou Masduraud, an artist with a long-standing research into the fountain as a political object, modeled her work *Fontaines (I-VIII)* (2023) after the *Cento fontane*. Each of its eight panels bears a disembodied, leaking mouth filled with shells, pearls and corals. The copper surface is decorated with floral drawings made using pickle slices, their vinegar leaving traces on the copper through oxidation. The work emphasizes how a fountain is alive, constantly transforming and exchanging with its surroundings.

For Masduraud, the fountain’s visual splendour masks a darker underbelly. She refers to the fountain’s relationship with the urinal, which she calls the fountain’s ‘hidden opposite’. The fountain confiscates water, which should be a common good, to make a spectacle of it, while concealing the hidden pipes and sewers underneath. Her practice examines the opposition between public and private, cleanliness and purity that is central to the administration of bodies and populations up until this day.

2. Lou Masduraud, *Fontaines (I-VIII)*

SOPHIE NYS

In Zürich zijn op 89 locaties modernistische drinkfonteinen te vinden, ontworpen door Alfred Aebersold. Deze fonteinen, gebouwd in de jaren zeventig tegen de achtergrond van de Koude Oorlog, vormen eigenlijk een civiele verdedigingsinfrastructuur die ontworpen is om schoon drinkwater te bezorgen aan de bevolking als de reguliere watervoorziening

besmet zou raken. De fonteinën zijn als het ware geheime agenten: een bewijs van een constante dreiging, verborgen in het volle zicht.

Sophie Nys' serie *Frottage* (2019) is gemaakt door de rand van deze fontein's bassin in gouden vellen papier te drukken, waardoor een cirkelvormig reliëf ontstaat. Elke print is gemarkeerd met de urine van een collega of vriend, verwijzend naar de lichaamsfuncties om zo de connectie te maken tussen het object van de fontein en dat van de urinoir – een duidelijke knipoog naar Marcel Duchamps iconische readymade. Zoals het Nys typeert, nemen deze werken een object uit het dagelijkse leven en herpositioneert het via een proces van abstractie en interventie. Op die manier gebruikt de kunstenaar verborgen politieke betekenissen en ondermijnt ze de conventies van de conceptuele kunst. *Frottage* is deel van een groter oeuvre dat geïnspireerd is door Aebersold's fonteinën. Nys' boek *Divided we stand, together we fall* bevat de foto's die ze trok van elke fontein, gecombineerd met teksten door kunstenaar Leila Peacock.

Op 1 juni 2024 presenteert Peacock een lezing over dit project voor "The Fountain Talks" – voor meer informatie over het publieksprogramma van de tentoonstelling, zie www.kunsthalmehelen.be

•

In 89 locations across the city of Zurich, you can find a modernist drinking fountain designed by Alfred Aebersold. Built in the 1970s with the backdrop of the Cold War, the network of fountains is in fact a civil defense infrastructure designed to provide clean drinking water to the population if the regular water supply becomes contaminated. The fountains are like secret agents, evidence of a constant threat hidden in plain sight.

Sophie Nys' series *Frottage* (2019) was made by pressing the edge of this fountain's basin into golden sheets of paper, creating a circular embossing. Each print is marked with the urine of a colleague or friend, referring to bodily functions to connect the object of the fountain to that of the urinal – a clear nod to Marcel Duchamp's iconic readymade. As is typical for Nys, these works take an object of everyday life and reposition it through a process of abstraction and intervention. The artist thereby mobilises latent political meanings and subverts conventions of conceptual art. *Frottage* is part of a larger body of work inspired by Aebersold's fountains. Nys' book *Divided we stand, together we fall* contains the photographs she took of each of the fountains, combined with texts by artist Leila Peacock.

On 1st June 2024 Peacock presents a talk about this project for "The Fountain Talks" – for more information on the public programme of the exhibition see www.kunsthalmehelen.be

3. Sophie Nys, *Frottage*

KASIA FUDAKOWSKI

Het wateruurwerk (of clepsydra) is een eeuwenoud apparaat om de tijd bij te houden met behulp van water. Het mechanisme is simpel: water druppelt uit een klein gaatje vanuit een vat naar beneden in een ander vat. In de oudheid werd het vooral gebruikt om de spreektijd tijdens gerechtelijke procedures te beperken. We kunnen ons de spannende atmosfeer voorstellen die de clepsydra creëert: het stabiele geluid van het druppelende water, gepaard met de woorden van elke spreker. Voor de filosoof Seneca fungeerde de clepsydra als een onheilspellende, universele herinnering aan de eindigheid van het leven zelf, “elke opeenvolgende druppel als een onherstelbaar verlies”.

Kasia Fudakowski's *Watch what you say* (2019-24) is een spraakgeactiveerde fontein die woorden in water omzet. Als je in de microfoon spreekt, druppelt er water in een emmer die dreigt te overstromen als er te veel woorden worden gesproken. Dit werk ontstond vanuit een filmserie die Fudakowski creëerde tussen 2016-2021 met een dystopische premisse; in de nabije toekomst ontdekken wetenschappers een correlatie tussen de dramatisch stijgende zeeniveaus en de hoeveelheid woorden die gesproken worden.

Er wordt een limiet op spraak voorgesteld om de schadelijke impact te verzachten. Plots is de vrijheid van meningsuiting in conflict met de gezondheid van onze omgeving. De mogelijkheid om elk woord te meten en te verantwoorden wordt cruciaal. Hoewel er een onmiskenbare vreugde te beleven valt in het letterlijke ‘spreken van water’, is de associatie met de schade die woorden veroorzaken onvermijdelijk. De fontein wordt hier een manier om sociale en ecologische realiteiten aan elkaar te koppelen, met een vleugje sombere humor om ieder van ons erbij te betrekken.

•

A clepsydra is an ancient device for keeping time using water. Its mechanism is simple: water drips from one vessel with a small hole down into another. During antiquity, it was primarily used to limit speaking time during court proceedings. We can imagine the tense atmosphere created by the clepsydra, with the steady sound of dripping water accompanying the words of each speaker. For the philosopher Seneca, the clepsydra functioned as an ominous, universal reminder of the finiteness of life itself, “each successive drop an irretrievable loss”.

Kasia Fudakowski's *Watch what you say* (2019-24) is a speech-activated fountain which essentially converts words into water. If you speak into the microphone, water will drip into the bucket, threatening to overflow if too many words are spoken. This work emerged from a film series Fudakowski created between 2016-2021 with a dystopian premise; in the

near future, scientists discover a correlation between the dramatically rising sea-levels, and the amount of words which are spoken.

A limit on speech is proposed to mitigate its harmful impact. With freedom of speech, suddenly and directly, in conflict with the health of our environment, being able to measure and account for each word is crucial. And while there is an undeniable joy to be had in literally 'speaking water', the association with the damage words can cause is unavoidable. The fountain here becomes a way to link social and ecological realities, using a bleak kind of humour to implicate each of us within them.

4. *Kasia Fudakowski, Watch what you say*

ALINE BOUVY

In 1915 stelde het Newark Museum of Art drie porseleinen urinoirs tentoon als onderdeel van een tentoonstelling. De directeur van het museum stelde dat “het genie en de vaardigheid die zijn besteed aan het verfraaien en perfectioneren van vertrouwde huishoudelijke objecten dezelfde erkenning zouden moeten krijgen als nu ook het genie en de vaardigheid van schilderen met olieverf gegeven wordt”. Twee jaar later legde Marcel Duchamp een porseleinen urinoir getiteld *Fountain* voor aan een tentoonstelling van de Society of Independent Artists in New York, onder het pseudoniem R. Mutt. Het werk werd niet geaccepteerd voor de tentoonstelling, wat een opeenvolging van gebeurtenissen in gang zette die een geheel nieuw kader inluidde voor de kunstwereld zoals we die vandaag kennen.

Het esthetische potentieel van de urinoir komt naar de voorgrond door Aline Bouvy's jesmonietsculptuur aan de muur – jesmoniet is een op gips gebaseerd materiaal. Ze gaat op in de architectuur van de tentoonstellingsruimte, zoals stucversieringen in een ontspoord paleis. In haar praktijk kijkt Bouvy naar de sociale normen en morele codes die vanuit de publieke ruimte doordringen in het privéleven. Dit werk daagt het publiek uit zich af te vragen welke – en wiens – lichaamsfuncties toegelaten zijn in de publieke ruimte. Bouvy keert letterlijk een mannelijk gecodeerd object om en geeft het de vorm van een vulva, wat Denis Gielen een 'queer reversal' of queer omkering noemt. Het werk kijkt naar de hiërarchische onderscheid tussen kunst, design, en decoratie, en weerspiegelt de positie van de fontein doorheen de kunstgeschiedenis – niet in de laatste plaats die van Duchamp.

Op 1 juni 2024 presenteert Bouvy haar lezing-performance *Fontaine, je ne boirai pas de ton eau* voor “The Fountain Talks” – voor meer informatie over het publieksprogramma van de tentoonstelling, zie www.kunsthalmechelen.be

•

In 1915, the Newark Museum of Art exhibited three porcelain urinals as part of an exhibition. Its director said that “the genius and skill which have gone into the adornment and perfecting of familiar household objects should receive the same recognition as do now the genius and skill of painting in oils.” Two years later, Marcel Duchamp submitted a porcelain urinal entitled *Fountain* to an exhibition of the Society of Independent Artists in New York, under the pseudonym R. Mutt. The work was not accepted into the exhibition, setting in motion a succession of events that ushered in an entirely new framework for the art world as we know it today.

The aesthetic potential of the urinal is brought to the fore by Aline Bouvy’s wall-based jesmonite sculpture. It blends into the architecture of the exhibition space, like stucco decorations in a perverted palace. In her practice, Bouvy looks at social norms and the moral codes that permeate from public space into private life. This work provokes the audience to ask themselves which bodily functions – and whose – are allowed in public space. Bouvy literally upturns a masculine-coded object and gives it the shape of a vulva, in what Denis Gielen has called a “queer reversal”. The work looks at the hierarchical distinctions between art, design, and decoration, echoing the position of the fountain throughout art history – not least of all Duchamp’s.

5. Aline Bouvy, *Potential for Shame*

On 1st June 2024, Bouvy presents her lecture-performance *Fontaine, je ne boirai pas de ton eau* for “The Fountain Talks” – for more information on the public programme of the exhibition see www.kunsthalmechelen.be

ZOE WILLIAMS

De oude Romeinen ontwikkelden waterbouwkundige technieken waarmee ze complexe fonteinsystemen konden bouwen om steden van schoon water te voorzien. Met hun klim naar de macht en hun enorme rijkdom bleef de weelde niet ver achter. De Romeinen verwendeten zichzelf graag met balsems, zalven en parfum, die in handgeblazen glazen vaten werden bewaard. Er wordt gezegd dat keizer Nero zilveren leidingen in zijn villa liet installeren om tafelgasten met rozenwater te besprenkelen.

De film *Sunday Fantasy* (2019) gebruikt de vorm van een glazen schelpvormige fles als een katalysator voor actie. Het object is geïnspireerd op een Romeins parfumsflesje dat de kunstenaar ontdekte in de collectie van het British Museum, waarvan zij fantaseerde dat het ooit toebehoorde aan een lesbische Romeinse priesteres, die het flesje gebruikte om haar erotische fantasieën te distilleren en verwezenlijken.

Zoe Williams en mededirecteur Amy Gwatkin, samen met twee kunstenaarsvrienden Deniz Ünal en Nadja Voorham, schreven elk een script voor de hedendaagse protagonist van de film, Veronica Malaise. Zij vindt het parfumflesje op een Thames Estuary strand. *Sunday Fantasy* brengt de schrijvers' eigen fantasieën tot leven in vier delen, en maakt daarbij gebruik van de magische fles als kanaal om een wereld van verhoogde seksualiteit op te bouwen, waarin vrouwelijk en queer verlangen centraal staat.

Williams werkt met verschillende media en creëert immersieve omgevingen. Haar sculpturen zetten haar onderzoek van de veranderende gebruikswaarden van objecten en rituelen door de geschiedenis heen voort. *Fondant desires (piss in boots) nightstand/Tuberose obscenity chamber pot/Vice's hand mirror* en *Fondant golden shower of Baubo mirror* vormen een erotisch geladen verzorgingsruimte, met vormen en texturen die smeerolie en ontlading suggereren. Samen met *Sunday Fantasy* scherpen ze de erotische suggestie van de fontein aan, waarbij ze overdaad en verlangen uitstralen.

•

The Ancient Romans developed hydraulic engineering techniques that allowed them to construct elaborate fountain systems to provide clean water to cities. With their rise to power and immense wealth, opulence was not far behind, and the Romans liked to pamper themselves with balms, ointments and perfume, which was kept in hand-blown glass vessels. Emperor Nero is said to have installed silver pipes in his villa to spritz dinner guests with rosewater.

Zoe Williams' film *Sunday Fantasy* (2019) uses the form of a glass shell shaped bottle as a catalyst for action. The object is inspired by a Roman perfume bottle that the artist discovered in the British Museum's collection, which she imagined belonged to a lesbian Roman priestess, who used the bottle to distil and realise her erotic fantasies.

Zoe Williams and co-director Amy Gwatkin along with two artist friends Deniz Ünal and Nadja Voorham, each wrote a script for the film's present-day protagonist Veronica Malaise, who finds the perfume bottle on a Thames Estuary beach. *Sunday Fantasy* brings the writers' own fantasies to life in four chapters, using the magical bottle as a conduit to build a world of heightened sexuality centering female and queer desire.

Williams works across a range of mediums, creating immersive environments. Her sculptures continue her exploration of the shifting use values of objects and rituals through history. *Fondant desires (piss in boots) nightstand/Tuberose obscenity chamber pot/Vice's hand mirror* and *Fondant golden shower of Baubo mirror* form an erotically charged vanity room, with shapes and textures that suggest lubrication and release. Together with

Sunday Fantasy, they hone in on the erotic suggestion of the fountain, spilling out excess and desire.

6. Zoe Williams, *Fondant golden shower of Baubo mirror*
7. Zoe Williams, *Fondant desires (piss in boots) nightstand/Tuberose obscenity chamber pot/Vice's hand*
8. Zoe Williams, *Sunday Fantasy*

PAULA SIEBRA

De Fontein der Jeugd is een legendarische bron die bedoeld is om eeuwige jeugd en onsterfelijkheid te schenken aan zij die het water drinken of erin baden. Door de geschiedenis heen werd de fontein populairder door mythen en folklore, en werd hij vele malen afgebeeld in schilderijen en sculpturen. Een opmerkelijke interpretatie werd geschilderd in 1546 door Lucas Cranach de Oude. Hij baseerde zijn sprookjestableau op de echte badpraktijken uit de middeleeuwen.

Paula Siebra heeft een diepe interesse voor archetypes: objecten die overal en voor iedereen herkenbaar zijn. Hoewel ze stevig geworteld zijn in de simpliciteit van het gewone leven, krijgen haar schilderijen iets droomachtigs door de zachte contouren en vervaagde kleuren. Haar schilderijen vertrekken vanuit de Braziliaanse noordoostelijke cultuur, waarbij ze de esthetiek van de inheemse volkskunst incorporeert en ook refereert aan de canonieke schildergenres van stillevens en landschap.

Voor Siebra zijn fonteinen universele symbolen. Haar fontein in *Fonte* is rechttoe rechtaan, met witte kralen van water bevroren in de tijd – maar het verwijst ook naar het kunsthistorische gewicht van de fontein en zijn talloze afbeeldingen. Twee andere schilderijen representeren de fontein respectievelijk als een gebruiksvoorwerp en als een natuurlijke bron. In alle drie de werken positioneert Siebra de fontein als een krachtig symbool van leven en transformatie.

•

The Fountain of Youth is a legendary spring purported to grant eternal youth and immortality to those who drink or bathe in its waters. It was popularized by myths and folklore throughout history and depicted many times over in paintings and sculptures. A notable interpretation was painted by Lucas Cranach the Elder in 1546, who based his fairy tale tableau on the real bathing practices of the Middle Ages.

Paula Siebra is drawn to archetypes: objects that are recognizable everywhere and by everyone. While firmly rooted in the simplicity of everyday life, the soft contours and washed-out colors of her paintings give them a dream-like quality. Siebra departs from the culture of the Brazilian Northeast, incorpo-

rating aesthetics of native folk art while also referring to the canonical painting genres of still life and landscape.

For Siebra, fountains are universal symbols. Her fountain in *Fonte* is simple and to the point, with white beads of water frozen in time – but it also alludes to the art historical weight of the fountain and its myriad depictions. Two other paintings represent the fountain as a utilitarian object and natural source respectively. In all three works, Siebra positions the fountain as a powerful symbol of life and transformation.

9. Paula Siebra, *Filtro de Louça*

10. Paula Siebra, *Lua na Lagoa*

11. Paula Siebra, *Fonte*

DAVID BERNSTEIN

De mikva is een joods ritueel bad dat rechtstreeks in de grond is ingebouwd. Het gebruik ervan is gebonden aan overgangsmomenten: menstruatie, bevalling, huwelijk. Hoewel het historisch gezien verbonden is met conservatieve ideeën over vrouwelijke onzuiverheid, hebben sommige feministische en queer Joden de mikva terug geclaimt om andere momenten in hun leven te markeren, zoals gendertransitie en herstel van ziekte. Beschavingen over de hele wereld hebben water dragende structuren ontwikkeld voor zuiveringsrituelen, zoals Turkse hamams of Japanse baden.

David Bernsteins *Hammama's Boy* (2019) is een draagbare houten kuip geïnspireerd op de structuur van een Japanse ofuro en de traditie van de mikva. Bernsteins praktijk wordt gedreven door het “joods-futurisme”: zijn werk herneemt historische symbolen en plaatst ze in vreugdevolle en subversieve fantasieën. *Hammama's Boy* omarmt de denigrerende term van een “moederskindje” en is een eerbetoon aan het vrouwelijke vermogen tot vernieuwing, wat de mikva symboliseert. De zijkanten van de kuip dragen gravures van gedichten ontstaan vanuit de conversaties met de kunstenaar's moeder en grootmoeder, die dezelfde voorliefde voor baden delen.

Bezoekers van alle leeftijden worden van harte uitgenodigd om in de kuip te klimmen. Als knipoog naar de kindertijd is voor deze tentoonstelling het water vervangen door plastic ballen.

•

The mikvah is a Jewish ritual bath built directly into the ground. Its use is tied to moments of transition: menstruation, childbirth, marriage. Although it has historically been linked to conservative ideas about feminine impurity, some feminist and queer Jews have also reclaimed the mikvah to mark other moments in their lives, such as gender transition and recov-

ery from illness. Civilizations across the globe have developed water-bearing structures for rituals of purification, such as Turkish hammams or Japanese baths.

David Bernstein's *Hammama's Boy* (2019) is a portable wooden tub inspired by the structure of a Japanese ofuro and the tradition of the mikvah. Bernstein's practice is driven by "Judeo-Futurism": his works reclaim historical symbols and place them into joyful and subversive fantasies. *Hammama's Boy* embraces the derogatory term of a "mama's boy" and pays homage to the feminine capacity for renewal that the mikvah symbolises. The sides of the tub bear engravings of poems written from conversations with the artists' mother and grandmother, who share a love of taking baths.

Visitors of all ages are warmly invited to climb into the tub. As a nod to childhood, for this exhibition the water has been replaced by plastic balls.

12. David Bernstein, Hammama's boy

JAY TAN

Misschien herinnert u zich de Herbal Essences reclames uit het begin van de jaren 2000: een prachtige vrouw met vage Aziatische kenmerken heeft een haast orgastische ervaring terwijl ze haar haar wast in een tropische waterval en enkele apen haar aanschouwen.

Jay Tan's werk *Soap Berries at Scholar's Rock* (2021) herwerkt deze elementen tot een opvallend kinetische sculptuur: een heerlijke, opstandige scène van collectief plezier, manie, en bevrijding. Tan's praktijk vertrekt vanuit een verlangen om omgevingen en objecten te creëren die rinkelen en fladderen tussen media-doordrenkte dromen, herinneringen, en alternatieve werkelijkheden. De werken zijn verleidend, luid, blinkend, en complex. Ze omarmen referenties uit de popcultuur alsook de esthetiek van woningbouwprojecten om westerse klassieke opvattingen over smaak, schoonheid, en ornament te bekritisieren.

Soap Berries at Scholar's Rock (2021) is een schrijftafel die is omgebouwd tot diorama met een mechanische waterval die bezoekers kunnen activeren. Dit paradijselijke landschap wordt bewoond door een verscheidenheid aan zelfportretfiguren in klei, die hun haar wassen, motorrijden, klimmen, en copuleren. Tan ondermijnt de kunsthistorische traditie van de fontein en raakt de kern van de dubbelzinnigheid aan die het met zich meedraagt. Een object dat decoratief, monumentaal, huiselijk, functioneel en speels kan zijn – met een samensmelting van betekenissen om veronderstellingen over betekenis en gebruik op losse schroeven te zetten.

•

Maybe you remember the Herbal Essences commercials of the early 2000's: a beautiful woman with vaguely Asian features has an orgasmic experience while shampooing her hair in a tropical waterfall, with a pair of monkeys overlooking the scene.

Jay Tan's work *Soap Berries at Scholar's Rock* (2021) retools these elements as a clanky kinetic sculpture, an indulgent insurgent scene of collective pleasure, mania, and liberation. Tan's practice is born from a desire to create environments and objects that jangle and flit between media-soaked dreams, memories, and alternate realities. Their works are seductive, loud, shiny, and intricate. They embrace pop cultural references and aesthetics of home engineering projects to critique western classical notions of taste, beauty, and ornament.

Soap Berries at Scholar's Rock (2021) is a writing desk turned into a diorama featuring a mechanical waterfall that visitors can activate. This paradisiac landscape is inhabited by a variety of clay self-portrait figurines - washing their hair, riding a motorcycle, climbing, and copulating. Tan subverts the art historical tradition of the fountain and gets to the heart of the ambiguity it carries as an object that can be decorative, monumental, domestic, functional, frivolous - a collapsing of signifiers to unsettle assumptions of meaning and use.

13. Jay Tan, *Soap Berries at Scholar's Rock*

CHLOÉ OP DE BEECK

Tot begin 2024 stond er aan de Schuttersvest in Mechelen een publieke fontein die de ingang van de stad markeerde. Het ontwerp was eenvoudig: een rond bassin met waterstralen gerangschikt in een spiraal om een koepelachtige vorm te creëren. De fontein stond al een paar jaar leeg voordat hij buiten gebruik werd gesteld en verwoest werd door de stad door de hoge kosten van het herstel en onderhoud. In de plaats daarvan zijn er nu plannen voor een groene plek met bloemen en banken.

Chloé Op de Beeck groeide op in Mechelen en herontdekte haar geboorteplaats als volwassene door lange wandelingen. Typerend voor haar werk is een minimale, documentaire-achtige aanpak, waarbij ze focust op de publieke ruimte en de manier waarop mensen zich erin gedragen. Ze legt vaak de ambiguïteit vast tussen het natuurlijke en het artificiële, hetgeen onze hedendaagse omgevingen definieert. In haar videowerk *However* (2019) toont de kunstenaar de fontein aan de Schuttersvest op de precieze minuut dat het water begint de spuiten in de vroege ochtend, een zelden gezien maar euforisch moment.

•

Up until early 2024, there was a public fountain located on the Schuttersvest, marking the entrance of the city of Mechelen. It had a simple design, a round basin with jets of water arranged in a spiral to form a dome-like shape. It had already been emptied of water for a few years before it was decommissioned and destroyed by the city, which cited the high cost of restoring and maintaining the fountain. Instead, they will build a green area with flowers and benches.

Chloé Op de Beeck grew up in Mechelen and rediscovered her hometown as an adult on long walks. Her work is characterised by a minimal, documentary-like approach, where she focuses on public space and the way people behave in it. She often captures the ambiguity between the natural and the artificial that defines contemporary environments. In her video work *However* (2019), the artist shows the Schuttersvest fountain at the precise minute it begins to spray water in the early morning, a rarely witnessed but euphoric moment.

17. Chloé Op de Beeck, *However*

VIRGINIA OVERTON

In de Verenigde Staten worden veel bedrijfslogo's en -namen op gevels van wolkenkrabbers vooral gemaakt met zwaar aluminium. De logo's en belettering zijn bijna sculpturaal in hun omvang en dikte. Vaak veranderen of moderniseren bedrijven hun logo's, waardoor het originele aluminium in onbruik raakt; en terwijl de gevelbelettering verwijderd en vervangen wordt, wordt het aluminium vaak in stukken gesneden en weggegooid.

In het werk *Untitled (cascade)*, heractiveert Virginia Overton dit afgedankte aluminium door het materiaal in elkaar te zetten en om te vormen tot een sculptuur. Ze gebruikt gedeconstrueerde aluminiumletters om waterbassins te creëren voor een trapsgewijze fontein, ondersteund door ladders en zandzakken. Overton is zich scherp bewust van de voetafdruk die overblijft als gevolg van materiaalverspilling en geeft daarom een nieuw doel aan materiaal dat anders als niet langer bruikbaar beschouwd wordt. Zo biedt ze de kijker een alternatief perspectief op de mogelijkheden van het weggegooide.

•

In the United States, many corporate logos and names of businesses on skyscraper facades are predominantly created with heavy aluminum. The logos and lettering are almost sculptural in their size and thickness. Often, businesses change or update logos and thus the original aluminum signage becomes

obsolete; and as these signs are removed and replaced, the aluminum signage is often cut up and discarded.

In the work *Untitled (cascade)*, Virginia Overton has reactivated this discarded aluminum by reassembling the material into a sculpture. She utilizes deconstructed aluminum letters to form water basins for a cascading fountain supported by ladders and sandbags. Acutely aware of the footprint left from material waste, Overton gives new purpose to a material which is otherwise considered no longer of use, offering the viewer an alternative perspective of the potentiality of the discarded.

18. Virginia Overton, *Untitled (cascade)*

BIO

Anita Esfandiari (°1985, Tehran, IR) leeft en werkt in Frankfurt am Main. Ze heeft een bachelor in schilderkunst aan de Art and Architecture University in Tehran, Iran, en studeerde van 2018 tot 2021 bij Judith Hopf aan de Städelschule. Anita Esfandiari's praktijk omvat een scala aan media waaronder sculptuur, video, installatie, prentkunst en schilderkunst. Deze gebruikt ze om de kloof tussen de vrijheid van kunst en de sociale context waarin het eigenlijk thuishoort te overbruggen. Voor haar is het maken van kunst een manier waarop de verbeelding doet nadenken over de socio-politieke en economische problematiek die onmisbaar zijn in haar leven en praktijk.

Anita Esfandiari (b. 1985, Tehran, IR) is an artist who currently lives and works in Frankfurt am Main. She received a BA in painting from the Art and Architecture University of Tehran, Iran, and studied from 2018 to 2021 with Judith Hopf at Städelschule. Anita Esfandiari's practice involves a wide range of media including sculpture, video, installation, printmaking, and painting, which she uses to bridge the gap between the free zone of art and the social context it actually belongs to. For her, art making is a way to make imaginative realms reflect on the socio-political and economic issues that are indispensable to her life and practice.

• •

Lou Masduraud (°1990, Montpellier, FR) leeft en werkt in Genève, Zwitserland. Ze studeerde af aan de Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts, Lyon en de Haute Ecole d'Art et de Design, Genève. In haar praktijk, bestaande uit sculpturen en installaties, stelt Lou Masduraud vormen van ommekeer en alternatieven van dominante realiteiten. Door het netwerk van menselijke activiteiten als een complex systeem van georganiseerde infrastructuren te benaderen, ontwikkelt Lou Masduraud een oeuvre dat functioneert als een formeel en materieel onderzoek van specifieke elementen – fontein

kelderramen, straatverlichting en pijpen- die behoren tot de alledaagse beleving van publieke en private ruimte. Masduraud vervaagt niet enkel de grenzen tussen buiten en binnen, maar ontleedt ook het skelet van de structuren waarin we leven. Dit met een interpretatieve en voyeuristische blik waarbij ze normatieve regulariserende systemen in twijfel worden getrokken en er een tegengeluid kan worden gegeven voor en in het publieke leven.

Ze stelt recent en binnenkort tentoon in: 2024 – Kunsthaus Langenthal, CH; Institut français d'Allemagne, Berlijn, DE; ADA, Rome, IT ; Kunst Raum Riehen, Basel, CH. 2023 – MAMCO, Prix Manor, Genève, CH. 2022 – CAN, Centre d'Art Neuchâtel, CH; May Day, Basel, CH. 2021 – La Maison Pop, Montreuil, FR.

Ze stelt binnenkort en recent in groep tentoon: 2024 – Villa Medici, Rome, IT (upco.) ; Swiss Art Award, Basel, CH (upcoming) ; Fondation Bally, Lugano, CH (upco.) ; FRAC Champagne Ardenne, FR ; MCBA, Lausanne, CH ; Musée des Beaux arts de La Chaux-de-Fonds, CH ; 2023 – Muzeum Susch, CH. 2022 – Istituto Svizzero, Rome, IT. 2021 – Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, FR. 2020 – Sculpture Garden Biennale, Genève, CH. 2019 – 15ème Biennale de Lyon, FR. 2018 – Kunsthalle Basel, CH. Residencies include: Istituto Svizzero, Rome, IT (2021 – 2022).

In 2023 heeft ze de Geneva Manor Art Prize ontvangen.

Lou Masduraud (b. 1990, Montpellier, FR) lives and works in Geneva, CH. She graduated at the Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts, Lyon and at the Haute Ecole d'Art et de Design, Geneva. In her practice of sculptures and installations, Lou Masduraud proposes forms of reversals and alternatives to dominant realities. Approaching the network of human activities as a complex system of managed infrastructures, Lou Masduraud develops a “body of work” that functions as formal and material investigation of specific elements — fountains, basement windows, public lightening and pipes — which belong to daily experience of the public and the private space. Masduraud not only blurs the boundaries between the outside and the inside, but also eviscerates the skeleton of the structures we inhabit with an interpretive and voyeuristic take, questioning normative regulatory systems and enabling counter-narratives for public life.

Recent and upcoming solo exhibitions include: 2024 – Kunsthaus Langenthal, CH (upco.); Institut français d'Allemagne, Berlin, DE (upco.); ADA, Rome, IT ; Kunst Raum Riehen, Basel, CH. 2023 – MAMCO, Prix Manor, Geneva, CH. 2022 – CAN, Centre d'Art Neuchâtel, CH; May Day, Basel, CH. 2021 – La Maison Pop, Montreuil, FR. Recent group and upcoming exhibitions include: 2024 – Villa Medici, Rome, IT (upco.) ; Swiss Art Award, Basel, CH (upcoming) ; Fondation Bally, Lugano, CH (upco.) ; FRAC Champagne Ardenne, FR ;

MCBA, Lausanne, CH ; Musée des Beaux arts de La Chaux-de-Fonds, CH ; 2023 – Muzeum Susch, CH. 2022 – Istituto Svizzero, Rome, IT. 2021 – Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, FR. 2020 – Sculpture Garden Biennale, Geneva, CH. 2019 – 15ème Biennale de Lyon, FR. 2018 – Kunsthalle Basel, CH. Residencies include: Istituto Svizzero, Rome, IT (2021 – 2022). In 2023 she was awarded the Geneva Manor Art Prize.

• •

Sophie Nys (°1974, Antwerpen, BE) woont en werkt momenteel in Brussel. De werken van Sophie Nys zouden vergeleken kunnen worden met haiku's: ze zijn tegelijkertijd compleet en laconiek, duidelijk en raadselachtig. Of het nu een sculptuur, een video of een boek is, het werk wordt gekenmerkt door een formele beknoptheid die op contrasterende wijze de weerklink ervan vermenigvuldigd en versterkt. Een dergelijk proces van samenpersen wordt verkregen dankzij het kenmerkende gevoel voor humor van de kunstenaar en haar gebruik – zowel appreciërend als oneerbiedig- van het vocabulaire en strategieën van minimalistische en conceptuele kunst. Sophie Nys kan zo uiteenlopende onderwerpen benaderen als Lenin, Mount Fuji, de XIVde eeuwse pest, of de fontein van Zurich, en ze terugbrengen tot beelden en objecten vol humor en poëtische relevantie.

Ze heeft tentoongesteld in verschillende internationale locaties zoals het Kunsthuis Zurich (2023), IKOB, Eupen (2023), Lore Deutz, Köln (2022), La Salle de Bains, Lyon (2021), Wiels, Brussels (2020); Kunsthuis Extra City, Antwerp (2019); KIOSK, Ghent (2019); Guimaraes, Vienna (2018); Fondazione Prada, Venice (2018); Galeria Quadrado Azul, Lisboa (2019); CRAC Alsace, Altkirch (2015); Museum of Contemporary Art, Chicago (2013). Haar films zijn getoond in FIDMarseille, BOZAR, e-flux, International Film Festival Rotterdam, Argos, Courtisane festival, etc.

Haar werk wordt vertegenwoordigd door Galerie Greta Meert (Brussel) en MANIERA (Brussel).

Sophie Nys (b. 1974, Antwerp, BE) currently lives in Brussels. Sophie Nys' works could be compared to haikus: they are at once complete and laconic, evident and enigmatic. Whether it is a sculpture, a video or a book, the work is characterized by a formal conciseness which paradoxically multiply and amplify its resonances. Such a process of condensation is achieved thanks to the artist's distinctive sense of humor as well as her use—both appreciative and irreverent—of the vocabulary and strategies of Minimal and Conceptual art. Sophie Nys can thus approach subjects as diverse as Lenin, Mount Fuji, the XIVth century plague, or the fountains of Zurich, and distill them into images and objects filled with wit and poetical relevance.

She exhibited in numerous international venues such as Kunsthuis Zurich (2023), IKOB, Eupen (2023), Lore Deutz, Köln (2022), La Salle de Bains, Lyon (2021), Wiels,

Brussels (2020); Kunsthal Extra City, Antwerp (2019); KIOSK, Ghent (2019); Guimaraes, Vienna (2018); Fondazione Prada, Venice (2018); Galeria Quadrado Azul, Lisboa (2019); CRAC Alsace, Altkirch (2015); Museum of Contemporary Art, Chicago (2013). Her films have been shown at FIDMarseille, BOZAR, e-flux, International Film Festival Rotterdam, Argos, Courtisane festival, etc.

Her work is represented by Galerie Greta Meert (Brussels) and MANIERA (Brussels)

• •

Kasia Fudakowski (°1985, Londen, UK) leeft en werkt in Berlijn. Ze studeerde aan de Ruskin School of Drawing and Fine Art, Oxford University, en studeerde af in 2006 voordat ze verhuisde naar Berlijn. Haar diverse en speelse praktijk, wat sculptuur, film, performance en schrijven combineert, verkent sociale raadsels via materiële ontmoetingen, surreële logica en comic theory.

Fudakowski's werk is tentoon gesteld in locaties zoals de Palazzo Grassi – Punta della Dogana, Venetië; Museum Ludwig, Keulen; Sprengel Museum Hannover; LOKremise – Kunstmuseum, St. Gallen; Deutsches Hygiene-Museum, Dresden; 15de Istanbul Biennial; SALTS, Basel; Kunstverein Braunschweig; Kunstverein Für die Rheinlande und Westfalen; Museo Marino Marini, Florence; 1646, The Hague, Futura Centre for Contemporary Art, Praag; Max Pechstein Museum, Zwickau; GAK Gesellschaft für Aktuelle Kunst, Bremen; Museum of Contemporary Art, San Diego; de Künstlerhaus Bethanien, Berlijn en Leopold-Hoesch-Museum, Düren.

Kasia Fudakowski (b. 1985, London, UK) lives and works in Berlin. She studied at the Ruskin School of Drawing and Fine Art, Oxford University, graduating in 2006 before moving to Berlin. Her diverse and playful practice, which includes sculpture, film, performance, and writing, explores social riddles through material encounters, surreal logic and comic theory.

Fudakowski's work has been exhibited in venues such as Palazzo Grassi – Punta della Dogana, Venice; Museum Ludwig, Cologne; Sprengel Museum Hannover; LOKremise – Kunstmuseum, St.Gallen; Deutsches Hygiene-Museum, Dresden; 15th Istanbul Biennial; SALTS, Basel; Kunstverein Braunschweig; Kunstverein für die Rheinlande und Westfalen; Museo Marino Marini, Florence; 1646, The Hague, Futura Centre for Contemporary Art, Prague; Max Pechstein Museum, Zwickau; GAK Gesellschaft für Aktuelle Kunst, Bremen; Museum of Contemporary Art, San Diego; the Künstlerhaus Bethanien, Berlin and Leopold-Hoesch-Museum, Düren.

• •

Aline Bouvy (°1974, Brussel, Be) bevraagd via een multidisciplinaire benadering kwesties gerelateerd aan de bredere samenleving. Ze eigent een onbekende vrijheid toe in verhouding tot de normen die onbewust onze verlangens modelleren en die ons dicteren wat moreel en esthetisch acceptabel zijn. Vanuit dit perspectief probeert zij niet haarzelf op de randen van de samenleving te plaatsen maar eerder deze elementen of residuen te integreren. Dit vanuit het morele standpunt dat iets “vies” of esthetisch “lelijk” wordt beschouwd, met als doel haarzelf in haar creatieve denkproces te bevrijden van enige categorisatie. Ze maakt het haar plicht om de grove en verouderde zijde van deze elementen te benadrukken zonder provocatie uit te lokken.

Ze stelt recent en binnenkort tentoon op Casino - Forum d'Art Contemporain, Luxembourg (2025), La Ferme du Buisson, Noisiel, F (2024), Someday Gallery, Manhattan, NY (2024), Panorama, Triangle-Astérides, Marseille (2024), Cruising Bye, MAC'S, Grand-Hornu (2022), As Sirens Rise and Fall, Kunsthall, Gent (2021), Splendeur et décadence des sirènes, New Space, Liège (2020), PUP, Künstlerhaus Bethanien, Berlin (2019), People with Vaginas, Galerie Nosbaum Reding, Luxembourg (2018), Bastinado, Galerie Albert Baronian, Brussel (2018), Maturity, Loggia, Munchen (2018), The future of not working, CIAP, Hasselt (2017), Heavy Fuckry / I don't need you to feed me, Billboard Series #5, 019-Dock Noord, Gent (2016), Who will wear my teeth as amulets, Motel, Brooklyn, USA (2016), Urine Mate, Galerie Albert Baronian, Bruxelles, (2016)

Aline Bouvy (b.1974, Brussels, BE) questions through a multidisciplinary approach, issues related to the breadth of society. She claims a certain unknown freedom in relation to the norms that unconsciously model our desires and which dictate to us what is morally and aesthetically acceptable. From this perspective she tries, not to put herself on the fringes of society, but rather to integrate these elements/residues, considered from a moral point of view as “dirty” or aesthetically “ugly”, in her creative process to liberate herself from any categorization. Never provoking, she makes it her duty to highlight the crude and outdated side of these waste elements.

Her recent and upcoming exhibitions include Casino - Forum d'Art Contemporain, Luxembourg (2025), La Ferme du Buisson, Noisiel, F (2024), Someday Gallery, Manhattan, NY (2024), Panorama, Triangle-Astérides, Marseille (2024), Cruising Bye, MAC'S, Grand-Hornu (2022), As Sirens Rise and Fall, Kunsthall, Gent (2021), Splendeur et décadence des sirènes, New Space, Liège (2020), PUP, Künstlerhaus Bethanien, Berlin (2019), People with Vaginas, Galerie Nosbaum Reding, Luxembourg (2018), Bastinado, Galerie Albert Baronian, Brussel (2018), Maturity, Loggia, Munchen (2018), The future of not working, CIAP, Hasselt (2017), Heavy Fuckry / I don't need you to feed me, Billboard Series #5, 019-Dock Noord, Gent (2016), Who will wear my teeth as amulets, Motel, Brooklyn, USA (2016), Urine Mate, Galerie Albert Baronian, Bruxelles, (2016)

Zoe Williams (°1983, Salisbury, UK) leeft en werkt tussen Marseille en Londen.

In haar praktijk brengt ze een scala aan media samen, waaronder installatie, bewegend beeld, keramiek, tekenkunst en performance, en is vaak een samenwerking tijdens het proces en de uitkomst. Deze elementen worden gecombineerd tot immersieve objecten en omgevingen, welke een speelse en bijtende uitwisseling uitlokken tussen de begrippen van het erotische, het groteske, ambacht, ritueel, gender, consumptie en overvloed. Via de kruisbestuiving van deze bezorgdheden wil zij gesprekken provoceren rond de druk van macht, de politiek van gender en de economie van productie. Haar werk verkent de verandering in gebruik en waarden van objecten en rituelen doorheen de geschiedenis en binnen de hedendaagse samenleving. Voedsel en reuk spelen ook een overheersende rol binnen het werk van de kunstenaar als gereedschap voor uitwisseling, walging en sensualiteit.

Ze wordt vertegenwoordigd door Ciaccia Levi Gallery, Parijs-Milaan en heeft al met verscheidene internationale instituten gewerkt, waaronder Fraeme, La Friche la Belle de Mai, Marseille, Somerset House, Londen, Tate St-Ives, The Roberts Institute of Art, Londen DCA, Dundee, Spike Island, Bristol, Dortmunder Kuntsverein, Dortmund, Mimosa House, Londen, Le Crédac, Ivry-Sur-Seine, Villa Arson, Nice en Fondazione Sandretto, Turijn. Haar werk is deel van de FRAC Nouvelle-Aquitaine la Méca collectie in Frankrijk en Collezione Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turijn, Italië.

Zoe Williams (b. 1983, Salisbury, UK) Lives and works between Marseille and London.

Her practice incorporates a range of mediums including installation, moving image, ceramics, drawing and performance and is often collaborative in its process and outcome. These elements are combined to create immersive objects and environments, which conjure a playful and corrosive interchange between notions of the erotic and the grotesque, craft, ritual, gender, consumption, and excess. Through the cross contamination of these concerns, she wishes to provoke conversations around the pressures of power, the politics of sex and the economics of production. Her work explores the shifting use values of objects and rituals through history and within contemporary society. Food and scent also play a prevalent role within the artist's work as tools for exchange, disgust, and sensuality.

She is represented by Ciaccia Levi Gallery, Paris-Milan, and has worked with a range of international institutions including: Fraeme, La Friche la Belle de Mai, Marseille, Somerset House, London, Tate St-Ives, The Roberts Institute of Art, London, DCA, Dundee, Spike Island, Bristol, Dortmunder Kunstverein, Dortmund, Mimosa House, London, Le Crédac, Ivry-Sur-Seine, Villa Arson, Nice and Fondazione Sandretto, Turin.

Her work is part of the FRAC Nouvelle-Aquitaine La Méca collection in France and Collezione Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turin, Italy.

• •

Paula Siebra (°1998, Fortaleza, Brazil) leeft en werkt in Fortaleza. De kunstenaar focust op beelden gerelateerd aan het dagelijkse leven en intieme scenes waarbij de noordoostelijke Braziliaanse cultuur als startpunt dient. Haar schilderijen komen voort uit de verkenning van traditionele thema's zoals portretten, landschappen en stillevens. Deze motieven krijgen doorheen haar onderzoek een eigenaardig aspect: een zekere versimpeling in de contouren, bovenop een verminderd contrast tussen kleurtonen, een gepolariseerde realiteit en dromerigheid – alsof de kunstenaar dagdroomt over het alledaagse leven.

Naast het volgen van de traditionele schilderkunst, zijn haar schilderijen verwant aan haar geboorteland Ceará en het hele Noord-oosten van Brazilië. Ze is in het bijzonder heel gehecht aan volkskunst. Dit blijkt uit haar interesse in de synthetische vorm van objecten uit klei, kant, en andere textiel technieken, zoals crochet en borduurwerk, en de geometrische en kleurrijke architecturale kenmerken van traditionele huizen. Omringende dorpen, objecten uit het huishouden en anonieme gezichten zijn elementen van het landschap waarin de kunstenaar is ingebed, alsof gekleed in een mistig gewaad dat alles bedekt – afwisselend bedekkend en onthullend.

Haar recente solo-tentoonstellingen zijn *Cristalino Segredo*, Mendes Wood DM Brussels (2023); *Noites de cetim*, Mendes Wood DM, São Paulo (2022); *Lembrança de algum lugar*, Sobrado Dr. José Lourenço, Fortaleza (2022); *O Soar das Horas*, Nieuwe Gentweg 21, Bruges (2023) and *Arrebol*, Mendes Wood DM, New York (2021). Bovendien zijn haar werken getoond in groepstentoonstellingen zoals *74º Salão de Abril*, Centro Cultural Casa do Barão de Camocim, Fortaleza (2023); *Arte Laguna Prize Exhibition*, Arsenale di Venezia, Venice (2023); *Close*, Grimm Gallery, London (2023); *A Gauzy Flame*, Herald St, London (2023); *Pequenas pinturas II, auroras*, São Paulo (2022); *My reflection of you*, The Perimeter, London (2022); *Corpo Ancestral – 21ª UNIFOR Plástica*, Universidade de Fortaleza, Fortaleza (2022); *Male Nudes: a salon from 1800 to 2021*, Mendes Wood DM, São Paulo (2022).

Paula Siebra (b. 1998, Fortaleza, Brazil) lives and works in Fortaleza. The artist focuses on images related to everyday life and scenes of intimacy using Brazilian northeastern culture as her starting point. Her paintings emerge from the exploration of established themes such as portraits, landscapes, and still lifes. These motifs, throughout her research, acquire a peculiar aspect: a certain simplification in the contours, added to a reduction in the contrast between chromatic tones, polarizing reality, and reverie – as if the artist were daydreaming about ordinary life.

In addition to following a straightforward continuum from tradition, her paintings relate to an inherent visualness of her native land of Ceará and the Brazilian Northeast as a whole. She is particularly close to folk art since her interests encompass the synthetic form of clay objects, laces, and other textile works such as crochet and embroidery, as well as the geometric and colorful architectural features of traditional houses. Surrounding villages, household objects, and anonymous faces are elements of the landscape in which the artist is immersed, appearing as if clothed by a light mist that covers everything - alternately concealing or revealing them.

Her recent solo exhibitions include *Cristalino Segredo*, Mendes Wood DM Brussels (2023); *Noites de cetim*, Mendes Wood DM, São Paulo (2022); *Lembrança de algum lugar*, Sobrado Dr. José Lourenço, Fortaleza (2022); *O Soar das Horas*, Nieuwe Gentweg 21, Bruges (2023) and *Arrebol*, Mendes Wood DM, New York (2021). Additionally her work has been including in group exhibitions such as *74º Salão de Abril*, Centro Cultural Casa do Barão de Camocim, Fortaleza (2023); *Arte Laguna Prize Exhibition*, Arsenale di Venezia, Venice (2023); *Close*, Grimm Gallery, London (2023); *A Gauzy Flame*, Herald St, London (2023); *Pequenas pinturas II, auroras*, São Paulo (2022); *My reflection of you*, The Perimeter, London (2022); *Corpo Ancestral – 21ª UNIFOR Plástica*, Universidade de Fortaleza, Fortaleza (2022); *Male Nudes: a salon from 1800 to 2021*, Mendes Wood DM, São Paulo (2022).

• •

David Bernstein (°1988, San Antonio, US) leeft en werk in Brussel. Als kunstenaar combineert hij performance, sculptuur en schrijven om verhalen te vertellen via objecten. Zijn projecten behandelen aan scala aan onderwerpen: psychologie, hospitaliteit, fetisjisme en spiritualiteit. Naast zijn individuele praktijk werkt hij samen met verscheidene mensen en neemt hij deel in het opbouwen van een gemeenschap bij Shabbes 24/7 (Belgisch Joodse diasporistische queer collectief) en bij Level Five (Brusselse ateliersamenwerking).

David Bernstein (b.1988, San Antonio, US) is an artist based in Brussels who combines performance, sculpture, and writing to tell stories through objects. His projects deal with a range of subjects: psychology, hospitality, fetishism, and spirituality. Next to his individual practice, he collaborates with a variety of people and participates in building community at Shabbes 24/7 (Belgian Jewish diasporist queer collective) and at Level Five (Brussels atelier cooperative).

• •

Jay Tan (b.1982, Londen, UK) verhuisde naar Nederland in 2008. Hen vervolgde de master in beeldende kunsten aan de Piet Zwart Instituut in 2010 en was tijdens 2014 en 15 een resident bij de Rijksacademie. Wonende in Rotterdam maakt

hen sculpturen en installaties. Soms met video, geluid of andere bewegende delen en vaak met een focus op huiselijke mechanismes en decoraties. Hen geeft les aan de Master van Artistiek Onderzoek program bij KABK, Den Haag, en het departement Schone Kunsten aan de Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam.

Hen heeft werk getoond bij de Hartwig Art Foundation, Amsterdam; Tent, Rotterdam, de CACC, Parijs; Ujazdowski Castle Centre for Contemporary Art, Warsaw; Ellen de Bruijne Projects en Gallerie van Gelder, Amsterdam; Futura, Praag; Kunstverein, Amsterdam; Vleeshal, Middelburg; de CAC, Vilnius; Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam; Hollybush Gardens, Londen; Kunstinstituut Melly, Rotterdam en RongWrong, Amsterdam.

Jay Tan (°1982, Londen, UK) moved to the Netherlands in 2008. They completed the MFA at the Piet Zwart Institute in 2010 and were a 2014/15 resident at the Rijksakademie. Based in Rotterdam, they make sculptures and installations, sometimes with video, sound, or other moving parts, often with a focus on domestic mechanics and decoration, and currently teach at the Masters of Artistic Research programme at KABK, Den Haag and the Fine Arts Dept at the Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam.

They have shown work at Hartwig Art Foundation, Amsterdam; Tent, Rotterdam; the CACC, Paris; Ujazdowski Castle Centre for Contemporary Art, Warsaw; Ellen de Bruijne Projects and Gallerie van Gelder, Amsterdam; Futura, Prague; Kunstverein, Amsterdam; Vleeshal, Middleburg; the CAC, Vilnius; Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam; Hollybush Gardens, London; Kunstinstituut Melly, Rotterdam and RongWrong, Amsterdam.

• •

Het werk van Chloé Op de Beeck (°1986, België) bestaat uit video's en foto's in combinatie met sculpturale objecten. Ze is gefascineerd door wat zich in de marge van het alledaagse afspeelt, door situaties van wachten, stilte en non-activiteit. Deze momenten registreert ze om ze vervolgens in een ruimtelijke context te presenteren. Zo maakt ze video-installaties waarin filmische elementen gedeconstrueerd worden en zich als fragmenten in een tentoonstellingsruimte ontvouwen. Haar collage-achtige, associatieve manier van werken resulteert in werk dat zich op de rand van de narrativiteit bevindt, zonder een echt verhaal te vertellen. Door te wachten en te bevragen, legt ze momenten van de werkelijkheid vast die, in plaats van een openbaring of een antwoord tonen, de vraag laten zien.

Recente tentoonstellingen waar haar werk te zien was, zijn onder andere Artefact: Alone together in STUK, Leuven (BE), And then we take it from here in IKOB, Eupen (BE), Along the Slow Diagonal Line in Shuttle 19, Parijs (FR), At this time in NART, Narva (Estland).

The work of Chloé Op de Beeck (b. 1986, Belgium) consists of videos and photographs combined with sculptural objects. She is fascinated by what takes place in the margins of the everyday, by situations of waiting, silence and non-activity. She records these moments to then present them in a spatial context. In this manner, she creates video installations in which cinematic elements are deconstructed and unfold as fragments in an exhibition space. Her collage-like, associative way of working results in work that verges on narrativity, without telling a real story. By waiting and questioning, she captures moments of reality that, rather than showing a revelation or an answer, show the question.

Recent exhibitions include *Artefact: Alone together* at STUK, Leuven (BE), *And then we take it from here* at IKOB, Eupen (BE), *Along the Slow Diagonal Line* at Shuttle 19, Paris (FR), *At this time* at NART, Narva (Estonia).

• •

Virginia Overton (°1971, Nashville, US) leeft en werkt in Brooklyn, New York.

Virginia Overton's oeuvre, waaronder installaties, sculpturen en fotografie, is het resultaat van haar directe intuïtieve antwoord op een specifieke plaats. Vanuit een verkennings- en onderzoeksproces creëert ze werken die de ruimtelijke en zintuiglijke ervaring van de bezoeker re-activeert met een elegante lichamelijkheid.

Ze heeft tentoongesteld in solo tentoonstellingen zoals het Frist Art Museum, Nashville (2022); Goldsmiths CCA, London (2022); White Cube Hong Kong (2020); Socrates Sculpture Park, New York (2018); Museum of Contemporary Art Tucson, Arizona (2017); Whitney Museum of American Art, New York (2016); The Aldrich Contemporary Art Museum, Ridgefield, Connecticut (2016); Museum of Contemporary Art, Miami (2014); Westfälischer Kunstverein, Münster, Germany (2013); Kunsthalle Bern, Switzerland (2013); The Power Station, Dallas, Texas (2013); and The Power House, Memphis, Tennessee (2007). Group exhibitions include 59th Venice Biennale (2022); The Ranch, Montauk, New York (2021); Hayward Gallery, London (2020); Front Triennial, Cleveland (2018); Museum of Contemporary Art, Detroit, Michigan (2017); and Institute of Contemporary Art, Philadelphia, Pennsylvania (2016).

Virginia Overton (b.1971, Nashville, US) lives and works in Brooklyn, New York.

Virginia Overton's work, which includes installation, sculpture and photography, is the result of her direct intuitive response to a specific space. From a process of research and exploration, she creates works that re-activate the viewer's spatial and sensory experience with an elegant physicality.

Solo exhibitions include Frist Art Museum, Nashville (2022); Goldsmiths CCA, London (2022); White Cube Hong Kong (2020); Socrates Sculpture Park, New York (2018); Museum of Contemporary Art Tucson, Arizona (2017); Whitney Museum of American Art, New York (2016); The Aldrich Contemporary Art Museum, Ridgefield, Connecticut (2016); Museum of Contemporary Art, Miami (2014); Westfälischer Kunstverein, Münster, Germany (2013); Kunsthalle Bern, Switzerland (2013); The Power Station, Dallas, Texas (2013); and The Power House, Memphis, Tennessee (2007). Group exhibitions include 59th Venice Biennale (2022); The Ranch, Montauk, New York (2021); Hayward Gallery, London (2020); Front Triennial, Cleveland (2018); Museum of Contemporary Art, Detroit, Michigan (2017); and Institute of Contemporary Art, Philadelphia, Pennsylvania (2016).

COLOFON

Curator: Brenda Guesnet

Kunstenaars: David Bernstein, Aline Bouvy, Anita Esfandiari, Kasia Fudakowski, Lou Masduraud, Sophie Nys, Chloé Op de Beeck, Virginia Overton, Paula Siebra, Jay Tan, Zoe Williams

Grafische vormgeving: Victor Verhelst

Vormgeving ontvangstruimtes: Victor Verhelst en Niels Raoul Boone (Nuts&Bolts)

Coördinator: Steven op de Beeck

Teksten: Brenda Guesnet

Productie: Jessica Meuleman en Anne Van de Voorde

Opbouw en techniek: Lars Van Vlasselaer en Stephen Verstraete

Pers: Club Paradis

Met de steun van de Ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, Hotel De 3 Paardekens en Pro Helvetica.

Kunsthall Mechelen: Sarina Bongaerts, Rozemarijn Cassiman, Leslie de Weijer, Walter Govaerts, Evangeline Habarurema, Anny Huyghe, Min Josephine, Fabiola Laguna, Teresa Malundama, Jessica Meuleman, Steven Op de Beeck, Nadine Rijs, Mariette Scharlaecken, Annie Thienpont, Anne Van de Voorde, Jenny Van den Eynde, Mady Van der Auwera, Lars Van Vlasselaer, Chris Vanderbeek, Nacho Vargas, Francis Verhaege en Kobe Wabbes

Adviesraad Kunsthall Mechelen: Amina Iddrisu, Hans Martens, Herman Van Ingelgem, Klaartje Heiremans, Laura Herman, Moussa Don Pandzou, Pamela Peeters, Sarah Hendrickx en Sigrid Bosmans.

Met bijzondere dank aan Liam Tickner en Francesca von Zedtwitz-Arnim van de Londense gallerij Sundry, wie de eerste “Fountain Show” georganiseerd hebben in 2019, het startpunt van deze tentoonstelling.

Bijzondere dank aan: de uitgenodigde kunstenaars, Anna Tilroe, Thiery de Duve, Leila Peacock, Thomas A P van leeuwen, Michelle Woods en Roman Hiele van collectief B0ssyTV, Dr. Ali de Clercq, Mendes Wood DM, Ciaccia Levi (Ilaria en Camilla), Aurélie Julien Collectible, White Cube (Hannah Gruy, Natasha Yarnell en Simon Bird), Williams and Hill (Courtney Keadell), Farin Art Transport (Yves Verstraete en Michel Farin), Lise Vanacker, schepen Björn Siffer, Steven Defoor, Joke Somers, Thomas de Ben, Plus-One Gallery, Laure Decock, Lennert Boonen, Jos De Backer, Kris Hubbaut, Hans Op de Beeck, Sofie Polfliet, Wilfried Vanderavert, Marike Aerts, Nelis van Rompaey, Sam De Wit, Tomas Schilders, Christel Mievis, Jana Kerremans, Marjoleine de Moor, Herwig De Lannoy, Tineke Van Nieuwenhove, Karin Van Hees, Jonas Salen, Marijke Wienen, Karen Jacobs en actiegroep de Garagisten.

OVER KUNSTHAL MECHELEN

Kunsthall Mechelen is een genereus huis dat zich verspreidt over verschillende locaties doorheen Mechelen, zowel binnen als buiten. Als veelzijdig kunstenhuis biedt Kunsthall Mechelen een veilig onderkomen voor vele stemmen en gezichten. Wisselende constellaties van kunstenaars, curatoren, denkers en collectieven brengen het huis tot leven in een programma dat zich niet laat beperken tot één vast artistiek kader. In overleg met een adviesraad worden richtingen aangewezen en nieuwe en vertrouwde stemmen aangebracht: jong en ervaren, lokaal en internationaal, meer of minder professioneel. Ze worden fair verloond en met aandacht en zorg ondersteund.

Kunsthall Mechelen is open, beweeglijk, gemengd. Het programma is flexibel en ongebonden aan vooropgestelde formats. Het is gelaagd en doorbreekt verwachtingspatronen. Het is polyamoureuus en eigenzinnig; het beweegt en transformeert mee op de cadans van een veranderende maatschappij en kunstenveld. De werking wil kunst tonen die de wereld bevraagt, onderzoekt en verbeeldt in al haar complexiteit. Ze wil spannende, vernieuwende — en ook kritische — perspectieven brengen op leven en maatschappij, in dialoog met de stad en haar bewoners. Kunsthall Mechelen wil een gastvrije ontmoetingsruimte zijn met oog voor lokale ontwikkelingen.

Iedereen is welkom bij Kunsthall Mechelen. We staan open voor dialoog, reflectie en kritiek. Kunsthall Mechelen hoort graag van je, en gaat graag het gesprek aan.

•

Kunsthall Mechelen is a generous, open house for contemporary art. Operating without a central location, the Kunsthall's programme will unfold across various spaces throughout the city, including public space.

As a multi-faceted art house, Kunsthall Mechelen offers a haven to a myriad of voices and faces. Rotating formations of artists, curators, thinkers and collectives bring the house to life in a program that refuses to be confined to a singular artistic framework. In consultation with an advisory committee, orientations are redefined, welcoming both new and familiar voices—young and experienced, local and international, more and less established. Fair compensation, care and support are provided for all contributors.

Kunsthall Mechelen is open, agile, mixed. The program stands for flexibility, depth, and a departure from fixed formats, challenging established patterns of expectation. It is polyamorous and unpredictable; it moves and transforms to the cadence of a changing society and art field. The institution seeks to show art that questions, researches, and imagines

the world in all of its complexity. It wants to bring compelling, innovative — yet also critical — perspectives on life and society, engaging in dialogue with the city and its inhabitants.

Kunsthall Mechelen aspires to be a hospitable meeting space with an eye on local development. All are invited at Kunsthall Mechelen. We encourage dialogue, reflection, and critique. Kunsthall Mechelen likes hearing from you, and would love to engage in conversation.

Koninkrijk der Nederlanden

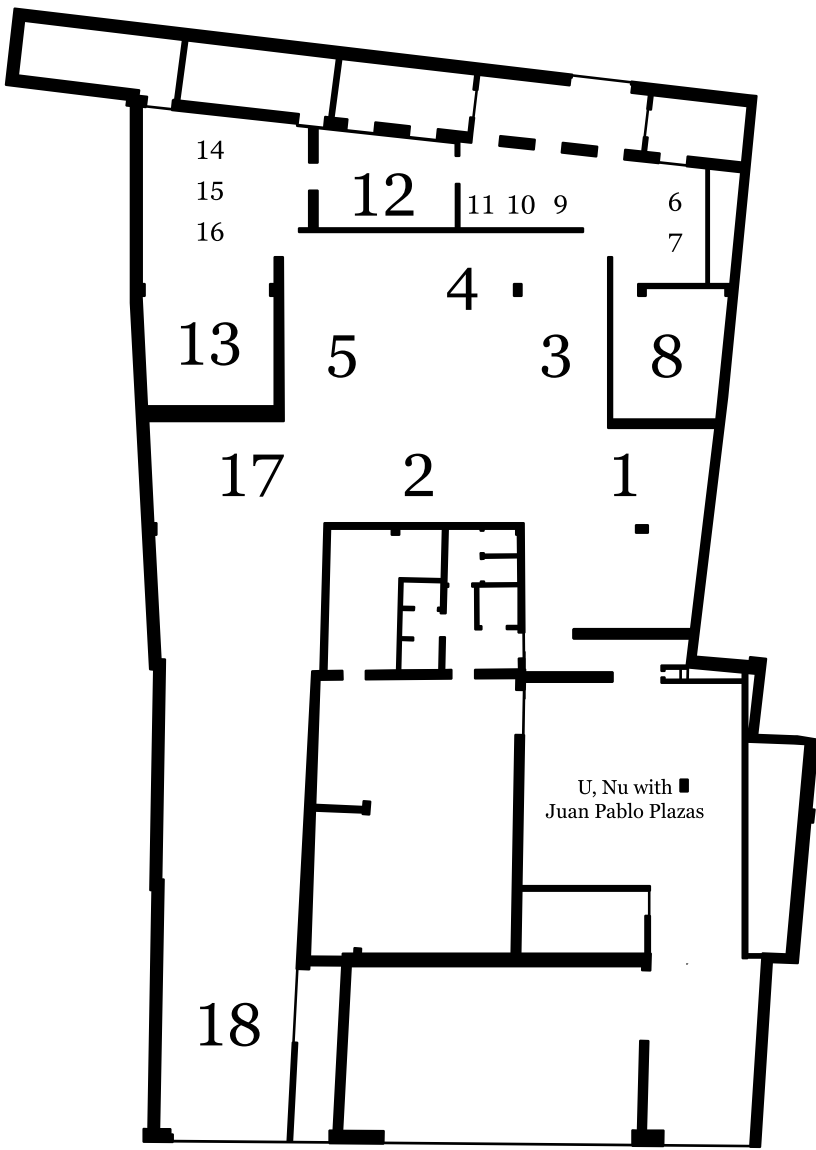
swiss arts council

prohelvetia

3
PaardekenS
HOTEL

Kunsthall Mechelen
Onder den Toren 12
2800 Mechelen
015 29 40 10
kunsthall@mechelen.be
www.kunsthallmechelen.be

1. **Anita Esfandiari**, *Gave to the Cypress a rosy shade of the redbud and to the tulip gave the stature of a Bambusae*
2. **Lou Masduraud**, *Fontaines (I-VIII)*
3. **Sophie Nys**, *Frottage*
4. **Kasia Fudakowski**, *Watch what you say*
5. **Aline Bouvy**, *Potential for Shame*
6. **Zoe Williams**, *Fondant golden shower of Baubo mirror*
7. **Zoe Williams**, *Fondant desires (piss in boots) nightstand / Tuberose obscenity chamber pot/Vice's hand*
8. **Zoe Williams**, *Sunday Fantasy*
9. **Paula Siebra**, *Fonte*
10. **Paula Siebra**, *Filtro*
11. **Paula Siebra**, *Lua na Lagoa*
12. **David Bernstein**, *Hammama's Boy*
13. **Jay Tan**, *Soap Berries at Scholar's Rock*
14. **Anita Esfandiari**, *Fountain n°1*
15. **Anita Esfandiari**, *Fountain n°3*
16. **Anita Esfandiari**, *Fountain n°4*
17. **Chloe op de Beeck**, *However*
18. **Virginia Overton**, *Untitled (cascade)*